

Niels Ole Jørgensen

Copyright notits

Denne karakter er lavet til at blive spillet i forbindelse med scenariet Sankt Peters Disciple - lavet af Eidolons LVE-Sektor i år 1999 til HyggeCon på Ellekærskolen. Scenariet står til benyttelse af alle som ønsker det, dog vil vi gerne hvis det bliver nævnt, at det er os der har lavet det. Det står folk frit for at ændre i scenariet, dog vil vi gerne have en tilbagemelding om ændringer. Alt i alt betyder denne notits, at hvis du spiller scenariet, vil vi gerne nævnes, og have en tilbagemelding på hvordan det blev. Er det så svært at forstå? Der deles **TÆS** ud hvis vi finder ud af at du benytter vores ting uden at sige det er vores, eller glemmer at melde tilbage!

Med venlig hilsen, LVE-Sektor, lve@eidolon.dk, <http://lve.eidolon.dk>

Alder:

52 år

Sektnavn:

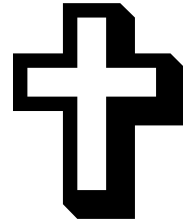
Thomas

Stilling:

Advokat for et stort firma i det indre København

Bopæl:

Rungsted, men på det seneste Sankt Peters Kollektiv i Helsingør

Om Niels

Niels er en bedrøvet mand, hvilket ikke er mærkeligt, da tilværelsen efterhånden har sat sine spor på ham. Han virker sikkert kedelig og banal på mange, men dette skyldes at Niels er en mand med små og realistiske ambitioner. Det eneste han reelt ønsker sig er et roligt familieliv med sin elskede kone og stabilitet på jobbet. Disse ambitioner er paradoksalt nok dem, der har givet ham alle sine bekymringer, da Gerda mangler udfordring og spænding, hvilket hun nok ser ud til at have fundet i sekten.

Kræftsygdommen er resultatet af et hårdt liv med mange bekymringer, men kan måske være vejen tilbage til Gerda og ud af sekten, hvis Niels spiller sine kort rigtigt.

Niels Ole Jørgensen

Karakterbeskrivelse:

Hvad er det her for noget? Dommedag, mon ikke det er at overdrive det hele bare en smule? Peter har spået at dommedag vil komme, og derfor skal vi, de udvalgte tolv lukkes ned i en bunker, og når det hele er overstået, vil han komme og lukke os ud igen, og Jorden vil være befriet fra alle synder og kun de rene sjæle fra de rettroende er tilbage. Lyder det ikke en smule ligesom de der Jehova folk eller ham Pastor Moon?

Jeg må indrømme, at jeg kun gør det her for Gerdas skyld. Jeg var lige ved at miste hende, da det gik allermest skævt mellem os, men det må ikke ske – ikke for alt i verden. Gerda er min øjesten – mit et og alt.

Vi mødtes for 35 år siden til et bal på kroen i Frederikssund. Jeg så hende med det samme, da hun trådte ind af døren. Hun var den smukkeste pige til festen, og efter at have brugt timevis på at tage mig sammen, inviterede jeg hende ud at danse. Vi dansede, men hun lagde knapt mærke til mig. Jeg var forelsket med det samme, men hun så ikke det samme i mig. Jeg spurgte hende flere gange om en dans, men jeg fik kun denne ene. Jeg tog slukøret hjem, og kunne ikke tænke på andet end hende. I flere måneder drømte jeg om den fantastiske Gerda fra festen, men efterhånden gik det over. Jeg fik en anden kæreste, som jeg ikke længere husker, hvem var – det betød ikke det store.

Jeg glemte alt om Gerda, men til en fest på universitetet, hvor jeg var begyndt på jurastudiet, mødte jeg hende igen. Jeg genkendte hende straks, og hun var blevet endnu smukkere. Hun så ikke ud til at huske mig, så jeg lod som ingenting, og prøvede på en frisk. Vi endte med at snakke sammen hele aftenen. Jeg fulgte hende hjem til sin lejlighed på Vesterbro, og hun spurgte, om jeg ville med ind. Vi snakkede videre det meste af natten, og før vi fik set os om, var vi kæresten – tænk sig, pludselig gik det hele bare så let. Jeg var nok blevet ældre.

Gerda og jeg havde det godt, og der gik ikke lang tid, før vi giftede os. Det er nu 29 år siden, og aldrig har jeg et eneste øjeblik fortrudt dette – Gerda er mit et og alt. Hun er min øjesten, min fantastiske bella donna.

I mange år gik vores ægteskab godt, men for et par år siden begyndte det at gå skævt. Jeg ved ikke helt, hvad der gik galt, men vi var efterhånden holdt op med at tale sammen, og det virkede måske til, at Gerda kedede sig en smule og på en måde undlod at fortælle mig, hvad der var galt. Hun kom bare hjem fra arbejdet på plejehjemmet og sagde ikke meget til mig. Alt dette startede ikke på en gang, men kom stille og roligt. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Vi sad bare der om aftenen og så fjernsyn som vi altid har gjort, men vi talte ikke længere sammen. Det virkede som om, at hun ikke længere ønskede, at jeg var der. Jeg brugte meget tid på at finde ud af, hvad der var i vejen, og da jeg aldrig har været god til at vise mine følel-

ser begravede jeg mig i mit arbejde – derved kunne jeg finde noget andet at tænke på, og jeg var fri for at sidde hjemme i den bidende tavshed og se tv og ikke vide, hvad der var galt. Efterhånden så vi hinanden når vi skulle i seng, og når vi havde vores ugentlige sex lørdag aften.

På et tidspunkt fik jeg en ny sekretær på kontoret. Hun var ung og smuk og det virkede som om, at hun forstod mig. Jeg åbnede mig for hende, og vi talte ofte længe sammen efter arbejdstid. Hun sagde ikke meget, men lyttede interesseret på, hvad jeg fortalte, og det hjalp virkelig at snakke sammen. Jeg troede, at jeg havde fundet redningen på mine kvaler, da hun en dag gjorde tilnærmelser til mig, men senere skulle jeg erfare, at det blot gjorde min skyldfølelse værre. Vi endte en aften hjemme i hendes seng, og jeg må indrømme, at det var fantastisk at være sammen med en kvinde, jeg kunne tale med, men næste dag kunne jeg hverken se hende eller Gerda i øjnene. Jeg gik derfra med et enormt tungt hjerte, og hele dagen strejfede jeg om i København. Endelig tog jeg mig sammen til at tage hjem. Hvad var det, jeg havde gjort? Jeg blev nødt til at fortælle Gerda det, for jeg ville for alt i verden ikke miste hende. Da jeg kom hjem så hun tv som altid, og sagde blot hej til mig, da jeg kom ind i stuen. Jeg stirrede længe på hende, og prøvede at finde ordene. Langt om længe kom de, og hun kiggede på mig med tårevædede øjne. Hun sagde ingenting. Græd ikke, men det var tæt på. Hun lagde blot hovedet på min skulder og længe holdt vi om hinanden uden at sige noget.

Næste morgen fortalte hun mig, at hun havde set meningen med sit liv. Hun var blevet opsøgt af en mand, der sagde, at han var den reinkarnerede Sankt Peter, og hun havde haft flere åbenbaringer, der beviste dette. Hun sagde, at hun agtede at flytte ind i et kollektiv lidt uden for Helsingør hvor Peters disciple boede. Hun var fast besluttet, og jeg turde ikke sætte mig imod. Jeg valgte at flytte med. Ikke fordi jeg på nogen måde troede på det vrøvl, Peter sagde, men jeg følte at jeg skyldte hende det – jeg ville ikke miste hende, og dette så ud til at gøre hende glad. Jeg har ikke fortalt hende, at jeg ikke tror hende, men hun må have det på fornemmelsen. Bare hun har det godt, det er hovedsagen. Efter det, jeg gjorde mod hende, fortjener hun det – så må jeg angre og underkaste mig.

De fleste i kollektivet har opgivet deres liv og jobs for at leve fuldt ud for den nye tro, men jeg har fået lov til at beholde mit job i København, da jeg så kan tjene penge til kollektivet. Det passer mig fint at være væk det meste af dagen, for den irriterende sang, messen og bønnerne bliver alt for meget for mig i længden, men det er faktisk lykkedes mig at få de andre til at tro, at jeg går ind for troen – åndssvage fjolser, men Gerda er lykkelig, og det er det vigtigste. Jeg har bare så svært ved at acceptere disse regler om seksuel og åndelig frigørelse – jeg vil kun have min Gerda.

Allerede inden vi flyttede ind i kollektivet begyndte jeg at blive syg. I starten troede jeg blot at der var tale om mavesår på grund af mit stressende arbejde og bekymrede liv, men for en måned siden fandt jeg ud af at det var kræft. Sygdommen var egentlig startet ganske harm-

løst, men den har nu bredt sig til lymfekirtlerne og ud i blodet, således at jeg nu lider af leukæmi. Sygdommen er faktisk meget fremskreden. Jeg mærker ikke meget til den, men lægerne har givet mig højst et halvt år at leve i. Hvad skal jeg dog sige til Gerda. Hun ved det ikke, men på et eller andet tidspunkt bliver jeg jo nødt til at fortælle hende det – hun er bare så lykkelig lige nu, men jeg savner hende. Åh, hvad skal jeg dog gøre. Et halvt år er ikke lang tid. Jeg skal begynde i kemoterapi i næste uge, og så finder hun helt sikkert ud af det, når jeg taber mit hår. Bare jeg kunne sige det inden.

Nu har Peter godt nok fået den her ide om, at dommedag kommer, og derfor skal vi lukkes ned i en bunker, da han siger at vi er de udvalgte til pladserne i himlen, men den holder nu ikke. Vi får se hvad der sker, men hvad med bagefter når de alle bliver skuffede. Skal jeg fortælle dem, at jeg skal dø inden skuffelsen kommer eller skal jeg vente? Bare jeg havde nogen at snakke med...

Relationer:

Gerda Jørgensen

Gerda er den kvinde, jeg altid vil elske. Hun er varm og hjertelig, men det virker som om, at hun ikke ænser mig længere. Efter vi er flyttet i kollektivet virker hun lykkelig, men hun taler stadig ikke meget til mig. Bare jeg vidste, hvad jeg skulle gøre, for at komme ind til hende igen inden jeg skal dø. Vi har været lykkelige så mange år, og da vi ingen børn har fået, har vi nu kun hinanden tilbage. Gerda er 51 år gammel og har antaget sektnavnet Johanne. Jeg vil nu blive ved med at kalde hende Gerda, for det er dét hun er for mig.

Peter

Han er kollektivets overhoved, men han er nu ikke for smart. Jeg fatter ikke, hvorfor de alle sammen tror på hans ord. Han er en meget charmerende mand, men hans ideer og løfter er så langt ude, at det er ufatteligt at han kan få folk til at tro sig. Han skal ikke med ned i bunkeren, men han påstår, at han står klar udenfor til at modtage Gud, når Dommedag indtræffer. Herefter vil han lukke os ind i himmerige – mage til vås. Jeg fatter ikke, hvorfor Gerda er så betaget af ham.

Henrik Sandholm

Henrik er en ung mand, der ikke har forstået ret meget af, hvordan verden hænger sammen. Han har fået sektnavnet Jakob. Han lever udelukkende for kollektivet, og ser på Peter på samme måde som Gerda – med store åbne øjne, der ikke stiller spørgsmål. Kunne nogen dog bare forklare ham, hvordan dette kommer til at skade ham for evigt. Han påstår at Gud har vist sig for ham og fortalt ham, at han skal sørge for de mistroiske og få dem til at tro. Han har

oven i købet truet mig personligt på livet, men jeg skal nok sørge for at han ikke gør mig noget.

Thomas Witskøll

Han har fået sektnavnet Bartholomæus. Han er en eller anden kendt skuespiller, der har valgt kollektivet – sikkert for at slippe væk fra alle sine fans. Jeg har ikke set nogen af hans film, da de mere henvender sig til unge mennesker, men jeg har da set hans ansigt på forsiden af aviserne ind imellem. Han er den eneste anden ud over mig, der bruger tid uden for kollektivet. Nja, det er da løgn: Louise går stadig på gymnasiet, men det kan man ikke kalde at bruge tid uden for kollektivet, da hun lige så ofte pjækker eller lavet alt andet end skolearbejde, når hun er her. Thomas er vist ret irriteret på hende, jeg ved ikke helt hvorfor. Måske fordi hun hænger op af ham hele tiden.

Louise Abildstrup

Hun virker ikke videre intelligent, men hun er også meget ung endnu – 17-18 år. Hun virker heller ikke videre troende, og jeg tror at hun bor her udelukkende for at være i nærheden af Thomas eller Peter. Hun er en køn ung pige som desværre er blevet fanget ind af det her spil. Jeg ville ønske hun var min datter, så ville jeg fortælle hende et par borgerlige ord og forbyde hende at bruge så meget tid her. Hun skulle tage at koncentrere sig om sin skolegang i stedet for.

Mark Vernstrøm

Mark er 29 år gammel, og Sankt Peters højre hånd. Hans sektnavn er Andreas. Andreas leder kollektivet i det daglige. Han mener at alt skal gøres på hans måde, eller på ingen måde. Han er lidt mystisk og ret hård med hensyn til arbejdet. Det er ham, der står for alt det administrative, når Peter ikke er her. Han har vist nok haft noget kørende med Birthe, men det er vist ikke noget videre. Han har et stort grimt ar i ansigtet, der giver ham et utiltalende udseende.

Lise Egsgaard

Lise er en ung kvinde på 23 år, som har fået sektnavnet Magdalene. Hun har været her siden hun blev færdig med gymnasiet. Hun gør det mest på grund af sin tro, men også for at vise hendes forældre at hun ikke vil tro på dem. De er meget indremissionske, og har meget imod hun er her, men hun skal nok klare den. Hun har vist haft noget kørende med Peter, men det er ikke noget, der er hold i. Det er bare rygter.

Birthe Engvad

Birthe er 31 år gammel, og har fået den specielle ære at få sektnavnet Maria. Hun er vist ikke helt overbevist om Peters guddommelighed, men hun kommer dog med ned i bunkeren. Hun kan nok ikke afvise det og vil derfor være sikker. Hun laver ikke så meget fysisk arbejde, men bruger meget tid sammen med Peter eller på at bede og meditere. Hun kan godt brokke sig over en del ting, men hun er vel bare sur og tvær.

Erik Mensted Sørensen

Erik er 49 år gammel, og har fået sektnavnet Judas. Han ser dog ud til at være meget overbevist om sin tro, man skal nok ikke tænke over hans sektnavn – Judas var jo trods alt discipel. Han har snakket med mange om sin store sorg, nemlig hans datters død. Han ser ud til at være meget beæret over at få lov til at være en del af de 144.000 der skal befolke himmeriget.

Max Møller

Max er 28 år gammel og har fået sektnavnet Simon. Han snakker meget med Erik og gerne om underlige ting. Han er meget ivrig og ekstremt nysgerrig. Han vil vide alt om alting og spørger gerne, hvis der er noget han er i tvivl om. Han kan godt lide at undersøge alt, hvad han kommer i nærheden af, og snuser da også tit rundt på kollektivet for at lære alt hvad han kan. Han er en meget energisk person og er altid med på en snak. Han ser ud til at være meget spændt på at begive sig ned i bunkeren.

Stine Dragslund

Stine er 23 år gammel, men ser en del ældre ud. Hun har fået sektnavnet Sofia. Hun er lidt skør, og snakker en masse om hendes medicin. Hun har dog ikke taget noget af den i et stykke tid, for hun har oplevet en mirakuløs helbredelse på kollektivet. Nogle gange virker det dog som om, at det stadig plager hende, men hun nægter at tale om det. Det er da også for dumt at lukke sådan en pige ind i sådan en klaustrofobisk bunker som den her. Bare hun nu ikke kommer noget til, mens vi er her.

Søren Dragsholm

Søren er 19 år gammel og har fået sektnavnet Philip. Han er en meget vild ung mand, der elsker det enkle liv, som han lever på kollektivet. Han elsker at sidde og ryge hash og dyrke en masse sex. Der er dog en eller anden form for mistro i hans opførsel. Nogen har vist prøvet at tage det op med ham, men han vil ikke tale om det. Han er godt nok lidt af en hippie-fætter, selvom han er 30 år for sent på den. Han er ikke videre smart og det meste af tiden sidder han i en eller anden gigantisk hashrus. Dette er desværre ret tit sammen med Gerda. Hvad skal jeg dog gøre?